

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 6527/2024
07.11.2024. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Бранке Дражић, председника већа, Марине Милановић, Весне Мاستиловић, Иване Рађеновић и Владиславе Милићевић, чланова већа, у парници тужиле АА из ..., чији је пуномоћник Илија Ивић, адвокат из ..., против тужених ББ из ..., ВВ из ..., чији је привремени старалац ГГ из ... и ДД из ..., ЂЂ из ... и ЕЕ из ..., чији је заједнички пуномоћник Марија Жаревац, адвокат из ..., ради утврђења ништавости завештања, одлучујући о ревизији тужиле изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 2502/23 од 07.11.2023. године, у седници одржаној 07.11.2024. године, донео је

Р Е Ш Е Њ Е

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији тужиле изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 2502/23 од 07.11.2023. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужиле изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 2502/23 од 07.11.2023. године.

О б р а з л о ж е њ е

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж 2502/23 од 07.11.2023. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба тужиле и потврђена пресуда Основног суда у Крагујевцу П 6636/20 од 20.03.2023. године, којом је одбијен као неоснован тужбени захтев да се утврди да је ништав писани тестамент који је сачинила пок. ЖЖ, бив. из ..., непознатог датума, а који је проглашен у поступку пред јавним бележником Милицом Вулетић из ... у предмету УПП-311-2018 и обавезана тужиља да туженима ДД, ЂЂ и ЕЕ на име накнаде трошкова парничног поступка исплати 277.900,00 динара. Ставом другим изреке, одбијен је као неоснована захтев тужиле за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужиља је благовремено изјавила ревизију, из свих законских разлога, са предлогом да се о ревизији одлучи као изузетно дозвољеној, применом члана 404. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/2011...10/2023, у даљем тексту: ЗПП).

Правноснажном пресудом, применом материјалног права из одредби Закона о наслеђивању, цитираних у образложењу нижестепених пресуда, одбијен је тужбени захтев за утврђење ништавости писаног својеручног завештања пок. ЖЖ, бив. из ..., проглашеног у поступку пред јавним бележником Милицом Вулетић из ... у предмету УПП-311-2018, којим је располагала својом имовином у корист тужених. Према утврђеном чињеничном стању, спорно завештање, супротно тврдњи тужиле, испуњава законом прописани облик и форму, сачињено је и својеручно је потписано од стране оставиле као пунолетне и пословно способне особе, и иако не садржи датум и место сачињавања, који елементи нису услов пуноважности завештања, није противно принудним прописима, јавном поредку и добрим обичајима и представља одраз озбиљне, стварне и слободне воље и одређене и безусловне намере оставиле.

Имајући у виду садржину тражене правне заштите, чињенице утврђене у поступку и начин пресуђења, Врховни суд је оценио да су нижестепени судови одлуку о тужбеном захтеву донели уз примену материјалног права које је у складу са правним схватањем израженим кроз одлуке Врховног суда у којима је одлучивано о истоветним захтевима тужилаца са истим или сличним чињеничним стањем и правним основом, због чега у конкретном случају не постој и потреба за разматрање правних питања од општег интереса, ни у интересу равноправности грађана, као ни потреба уједначавања судске праксе или новог тумачења права. Тужиле није уз ревизију доставила правноснажне пресуде из којих би произлазио закључак о различитом одлучивању о истој или битно сличној чињеничној и правној ситуацији, при чему правилна примена права у споровима са тужбеним захтевом, као у конкретном случају, зависи од утврђеног чињеничног стања. Поред наведеног, ревизијом се оспорава оцена доказа и правилно утврђено чињенично стање, што не представља разлог за примену института изузетне дозвољености ревизије. Примена овог института је предвиђена искључиво за питања материјалног права, па је потребно да се у ревизији јасно наведе правно питање чије се разматрање предлаже и образложи потреба његовог разматрања у смислу испуњења услова прописаних у члану 404. став 1. ЗПП, што у конкретном случају није учињено.

Имајући у виду наведено, применом члана 404. ЗПП, одлучено је као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5., у вези члана 403. став 3. ЗПП, Врховни суд је утврдио да ревизија није дозвољена.

Према члану 403. став 3. ЗПП, ревизија није дозвољена у имовинско-правним споровима, ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба у овој правној ствари поднета је 08.09.2020. године. Вредност предмета спора је 1.500.000,00 динара.

Како у конкретном случају вредност предмета спора побијеног дела правноснажне пресуде не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе, то ревизија тужиле није дозвољена у смислу члана 403. став 3. ЗПП.

На основу члана 413. ЗПП, одлучено је као у ставу другом изреке овог решења.

**Председник већа - судија
Бранка Дражић,с.р.**

**За тачност отправака
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**